

тѣжко раненъ въ крака, който се молѣше да го убиемъ. Казваше се Илия Георгиевъ ¹⁾ Казахме му, че слѣдъ малко ще го принесемъ при раненитѣ, пъкъ продължихме къмъ другитѣ позиции. Всичко 15 души бѣха убититѣ и тѣжко раненитѣ. Лѣгко ранени, но неспособни да продължаватъ ролята си бѣха 7 души, а именно: Петъръ Симеоновъ (Велесъ), Гаки (Дрѣново), Христо Стояновъ (Етрополе), Коста Апостоловъ (Свищовъ.) Х. Костадинъ П. Х. Димитровъ (Сливенъ), Цонко (Казанлъкъ) и Василь Георгиевъ (отъ Троянъ.) Всички възлизаха на 22 души. Тая бѣ загубата оставена на бойното поле отъ онова ни сражение.

Слѣдъ тая провѣрка Войновски въздѣхна, стана му мѣчно дѣто нѣмахме възможность да дадемъ помощъ на легкораненитѣ баремъ, — да имъ спасимъ живота, а ги оставяхме на произвола на сѣдбата.

Оттеглихме се на сѣвѣщание и се рѣшаваше въпроса, какъ именно да можемъ да продължимъ пѣтя си. Бѣхме блокирани отъ всѣкадѣ. Прѣдложи се щото раненитѣ да отвличатъ вниманието на турцитѣ, а ний нѣкакъ незабѣлѣзано да се измѣкнемъ. Това прѣдложение не се прие по единствената причина, че раненитѣ не бѣха на това съгласни. Най послѣ се рѣши щото дружината да се раздѣли на двѣ части, които едновременно да попаднатъ. Войновски имаше едната частъ отъ 80 души въ която бѣхъ и азъ, а другата, състояща се отъ 100 души — подъ командата на Ботева. Едновременно двѣтѣ части потѣглиха: Ботевъ съ засукъ отъ сѣв.-западъ къмъ селото, а Войновски — отъ противната страна. Двѣтѣ части ги дѣлеше нѣщо половина километъръ. Часътъ бѣше 10 — 10¹/₂, когато напустнахме лагера си. Тука и най-коравото сърдце плачеше, като чуваше отдирѣ си страданията на останалитѣ ранени, които протѣгаха рѣцѣ за животъ, за спасение. Наистина колко жес-

¹⁾ Родомъ отъ Тръвненско,